

Living the Lotus 11

Buddhism in Everyday Life

2023

VOL. 218

Chihkan Tower, a historical building
in Tainan, Taiwan / Shutterstock

Rishso Kosei-kai of Tainan

Living the Lotus Vol. 218 (Tháng 11 2023)

Người chịu trách nhiệm biên tập: Keiichi Akagawa
Trưởng ban biên tập: Sachi Mikawa
Nhân viên biên tập: Nhân viên bộ phận truyền đạo quốc tế

Hội Rishso Kosei-kai – Bộ phận truyền đạo quốc tế
Fumon Media Center 3F, 2-7-1 Wada,
Suginami-ku, Tokyo, 166-8537 Japan
TEL: +81-3-5341-1124
FAX: +81-3-5341-1224
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

Hội Rishso Kosei-kai là giáo đoàn Phật giáo tại gia lấy Pháp hoa tam bộ kinh làm cơ bản, được sáng lập vào năm 1938 bởi Khai tổ Nikkyo Niwano và Phó tổ Myoko Naganuma. Đây là tập hợp những người có nguyện vọng phát huy lời dạy của Đức Thích Tôn tại gia đình, nơi làm việc, xã hội địa phương và muốn xây dựng một thế giới hòa bình. Hiện tại thì cùng với chủ tịch Nichiko Niwano, những người hội viên chúng ta đang phấn khởi nỗ lực trong công việc truyền giáo truyền đạo đồng thời bắt tay hợp tác với mọi người trong các lĩnh vực mà trước hết là lĩnh vực tôn giáo, tích cực tham gia nhiều hoạt động hòa bình khác nhau trong nước và nước ngoài.

Trong tiêu đề Living the Lotus—Buddhism in Everyday Life (Sống Kinh pháp hoa ~ Phật giáo trong sinh hoạt) thì có chứa đựng nguyện vọng phát huy lời dạy của Kinh pháp hoa trong cuộc sống hàng ngày để làm cho cuộc sống phong phú và có nhiều giá trị hơn nữa giống như bông sen đẹp nở trong bùn lầy. Thông qua tạp chí này, chúng ta truyền đi lời dạy của Phật giáo có thể phát huy được trong cuộc sống hàng ngày tới mọi người trên khắp thế giới bằng Internet.

Phản nản phải có chừng mực

Nichiko Niwano

Chủ tịch Hội Risho Kosei-kai

“Tri” trở thành “bệnh” và “si”

Mùa hè năm nay được cho là nóng bức ở cấp độ thảm họa và cho dù không phải như thế thì vào mùa hè cứ mở miệng là phản nản “Trời nóng quá, trời nóng quá”, sang mùa đông thì cần nhần về cái lạnh, chúng ta rất hay có kiểu như thế. Nói chung, người ta gọi việc “than vãn về những điều mà có nói ra cũng chẳng thể làm gì được” chẳng hạn như các biến cố trong quá khứ hay tình hình của tự nhiên thiên địa giống như thế này là “buông lời phản nản”. Mọi người nghĩ tới những việc như thế nào khi nghe câu “nói những điều mà có nói ra cũng chẳng thể làm gì được” ạ?

Cùng với vô vàn lời phản nản lúc thường ngày, tôi nghĩ sự tổ hợp của chữ “si” (chữ “si” 痴 gồm chữ “tri” 知 đi kèm với bộ 疒 của chữ “bệnh” 病) trong câu nói này đặc biệt thú vị. Lý tính (tiếng Nhật là “tri tính”) với tư cách là năng lực để hiểu rõ và phán đoán sự vật sự việc, tri thức hay trí tuệ (tiếng Nhật là “tri tuệ”) hỗ trợ cho nó, chữ “tri” như thế ở trong trạng thái bao quanh bởi bộ “nạnh” trong chữ “bệnh” chỉ bệnh tật. Nghĩa là, vì “tri” bị “bệnh” nên có thể có thể nhìn nhận được là “buông lời phản nản” (trong tiếng Nhật “phản nản” viết chữ Hán là “ngu si”).

Nhân tiện, con người được cho là đã có sẵn trong mình lý tính để có thể suy xét sự vật sự việc rồi hành động. Tiến sỹ vật lý học Haruo Saji nói rằng mặc dù con người được tạo ra từ cùng các nguyên tố vật chất ví dụ như hydro và cacbon có trong vũ trụ, nhưng đó không phải là vật chất với tư cách là đồ vật mà con người là “sự tồn tại kỳ lạ tự mình suy nghĩ, hành động và chia sẻ cảm xúc với đối phương, và đang vừa tương trợ lẫn nhau vừa sống đời” (‘Luận về thời gian cho tuổi 14’, nhà xuất bản Shunjusha). Điều này nói lên rằng đó là do con người có “năng lực để có tương tượng ra hay suy đoán về tương lai hay người khác” = tâm hồn.

Tuy nhiên, chúng ta cũng với tâm hồn đó làm cho sự giận dữ hay dục vọng coi bản thân mình là trung tâm mạnh dần lên và lặp đi lặp lại hành động ngu ngốc làm khổ bản thân và người khác. Tâm hồn đã bị mắc phải căn bệnh phản nản (ngu si). Vậy thì, chúng ta nên làm thế nào để không cho sự giận dữ hay dục vọng coi bản thân mình là trung tâm bùng lên mất kiểm soát? Để chữa lành căn bệnh phản nản thì điều gì là quan trọng ạ?

Đề cho người khác nói lời phàn nàn

Xin hãy thử nhớ lại câu nói của tiên sỹ Haruo Saji lúc nãy. Chính là chúng ta, những người đã có sẵn năng lực để hợp tác với người khác, hay đồng cảm với mọi người, tưởng tượng và suy đoán về tương lai, đã thế thì chỉ cần phát huy khả năng đó là được. Khi tâm hồn chỉ muốn làm theo ý mình có vẻ sắp xuất hiện, chúng ta sẽ nhìn sự vật sự việc việc từ nhiều góc độ hay suy ngẫm về những tâm sự trong lòng của người khác. Hoặc là, giống như trong Kinh Niết Bàn có câu nói rằng “Đối với căn bệnh phàn nàn thì chỉ dạy quan niệm về duyên khởi”, hãy biết rằng bạn đang được cho sống đời bởi tất cả mọi thứ và thử làm cho hình dung đó lớn lên mãi. Nếu làm thế mà bạn có thể sống một cuộc sống có lòng biết ơn dù chỉ một chút, chắc chắn là những lời phàn nàn sẽ tự nhiên mà giảm đi.

Nếu nói bằng việc gọi là duyên khởi, ví dụ nếu cha mẹ luôn nói lời bất mãn khó chịu hoặc nói xấu người khác sau lưng thì con cái cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi điều đó và sẽ hay cứ mở miệng ra là kêu ca, nghe nói là có kết quả nghiên cứu chỉ ra như vậy. Đó sẽ là mối nhân duyên để khơi dậy những lời phàn nàn về những người xung quanh, hay sẽ là mối nhân duyên để trí tuệ được đánh thức? Chỉ tùy theo cách thức tồn tại của tâm hồn của chúng ta mà điều đó cũng lại thay đổi.

Chỉ có điều, dù nói thế nhưng nếu nói về việc tuyệt đối không được buông ra bất kỳ lời phàn nàn nào thì đó cũng lại khuôn sáo. Chúng ta không được để lòng tham hay sự tức giận lấn át mình, nhưng đôi khi lời phàn nàn hay lời yếu đuối thốt ra với cảm xúc không thể giải tỏa thỉnh thoảng có thể là cần thiết. Cũng có khi điều đó sẽ sớm trở thành xuất phát điểm để tự mình nhận ra và suy nghĩ rằng “Mình hãy thôi bị chấp trước vào những điều mà có nói ra cũng chẳng thể làm gì được”, và hướng về phía trước với một tâm trạng mới mẻ.

Nếu là như vậy thì tôi nghĩ việc chúng ta cứ là thứ giống như là những người nhận lấy về mình những lời phàn nàn của người khác cũng rất quan trọng.

Cũng có vẻ là sẽ có người cảm thấy không thể chịu đựng được khi lúc nào cũng phải nghe những lời phàn nàn, nhưng chúng ta, với lòng đồng cảm, sẽ lắng nghe hết những cảm xúc khổ ải của đối phương, để họ nói ra những lời yếu đuối. Rồi từ đó, trong quá trình cùng nhau dò dẫm tìm kiếm “tâm hồn của trí tuệ”, thứ sẽ là bước đột phá trong cuộc đời, sẽ có sự trưởng thành mang tính con người, sự tràn đầy năng lượng và sức khỏe của tâm hồn mỗi người.

(Kosei - số tháng 11 năm 2023)

Spiritual Journey

Thực hành hàng ngày phật giáo mà tôi được học tại Hội Kosei-kai

Kim Yeon Suk

Hội Rissho Kosei-kai Hàn Quốc

Thuyết pháp trải nghiệm này là bài được phát biểu tại nghi thức “Lễ Phật Đản” được tổ chức tại Hội Rissho Kosei-kai Hàn Quốc ở Seoul vào ngày 27 tháng 5 năm 2023.

Xin chào tất cả mọi người, mong được mọi người giúp đỡ ạ. Tôi xin chân thành cảm ơn vì đã được nhận vai trò thuyết pháp trải nghiệm tại một ngày tốt đẹp là “Lễ Phật Đản”. Tôi tên là Kim Yeon Suk thuộc chi bộ Busan.

Tôi sinh ngày 9 tháng 4 năm 1955 tại thành phố Yongchon thuộc tỉnh Gyeongsangbuk (Gyeongsang Bắc), là con gái thứ ba trong gia đình có tám anh chị em. Năm nay tôi được 68 tuổi.

Năm 23 tuổi, tôi và chồng tôi lấy nhau nhờ mai mối. Vợ chồng chúng tôi đều là tín đồ công giáo nên chúng tôi đã sống một cuộc sống hạnh phúc trong khi vừa tham gia các hoạt động phụng sự cộng đồng của nhà thờ. Chồng tôi bắt đầu làm cửa hàng đại lý cho một hãng sản xuất đồ điện gia dụng khi ngoài 40 tuổi. Việc buôn bán tiến triển thuận lợi và những buổi tụ tập uống rượu cùng nhau trong mối quan hệ công việc cũng tăng lên. Chồng tôi là một người trầm lặng và tốt bụng. Tuy nhiên, vào những ngày mà chồng tôi uống

rượu rồi trở về nhà, chúng tôi bắt đầu thường xuyên cãi nhau, và số lần cãi nhau mỗi ngày một tăng lên. Tôi rất kiêu hãnh, và hề chồng tôi nói ra đôi lời phàn nàn là tôi sẽ cãi lại gấp đôi gấp ba, và tôi còn chẳng chào hỏi khi chồng về nhà. Chẳng bao lâu sau, chồng tôi bắt đầu có mối quan hệ với người phụ nữ phụ trách kế toán ở công ty và yêu cầu tôi ly hôn. Tôi nói rằng vì chúng tôi tín đồ công giáo nên không thể ly hôn, và khẳng định rằng tôi sẽ không chia tay cho đến khi lập gia đình cho hai con, nhưng tôi ở trong cảm xúc thảm thương đến mức gần như không thể diễn tả được.

Trong tình hình như thế, việc vận hành công ty của chồng tôi không còn suôn sẻ nữa, và công ty phá sản vì nợ nần. Chồng tôi sau đó làm những công việc chân tay để kiếm thu nhập nhưng một ngày nọ, anh đổ bệnh vì xuất huyết não và phải nhập viện. Đó là sự việc xảy ra một tuần trước đám cưới của con gái tôi và nó phải làm lễ cưới mà không có mặt cha. Để phục hồi chức năng cho chồng, người đã bị tàn tật về thân thể do di chứng để lại, tôi cố gắng hết sức mình chăm bệnh như làm hộp cơm trưa mỗi ngày và tập thể dục như leo núi cùng chồng. Kết quả là cơ thể của chồng tôi đã bình phục trong khoảng một năm và vào năm tiếp theo thì anh đã có thể dự đám cưới của con trai.

Chồng tôi sau đó làm việc ở hiện trường công trình thi công v.v. nhưng tiền thì không mang về nhà. Vì vậy, tôi bắt đầu đi làm công việc bán thời gian nhưng hồ sâu ngăn cách trong lòng với chồng chỉ ngày càng sâu thêm. Vào khoảng thời gian đó, các con tôi đều đã tự lập và có gia đình riêng nên vào năm 2010, cuối cùng tôi đã ký đơn ly hôn. Vì thế mà tôi không còn có thể đến nhà thờ công giáo được nữa.

Bà Kim Yeon Suk thuyết pháp tại nghi thức “Lễ Phật Đản” được tổ chức tại Hội Rissho Kosei-kai Hàn Quốc năm trong thành phố Seoul

Để tự mình sinh sống, tôi làm công việc bán thời gian tại quầy hàng của một nhà tắm công cộng, và tại đó tôi gặp một vị thầy chùa của một ngôi chùa nhỏ. Thầy chùa nói với tôi rằng “Việc gia đình con gặp phải chuyện như thế này là vì tình trạng mộ tổ tiên của con không tốt đấy. Con hãy bố thí 3 ngàn won mỗi ngày và thực hiện việc cầu nguyện cúng dường trong ba năm”. Sau đó, vào năm 2013, tôi trở thành chủ sự cúng dường (tín đồ phật tử tại gia thực hiện việc chăm lo bữa ăn cho chùa) cho ngôi chùa của vị thầy chùa này. Thầy chùa lúc đầu tiếp xúc với tôi một cách ấm áp và tử tế như một người mẹ.

Sáng nào tôi cũng đến chùa vào lúc bảy giờ sáng để chuẩn bị bữa ăn cho vị thầy chùa, sau đó thì tôi làm các công việc ở khu bếp của nhà chùa. Khi phải kiêm cả các công việc như việc ở điện chính, suốt cả ngày tôi không có tí thời gian nào để nghỉ ngơi. Tôi bận đến nỗi không thể về nhà vào những ngày có lễ cầu siêu hay sự kiện định kỳ của chùa, và tôi sống mỗi ngày bị dồn ép bởi vào vai trò được giao mà chẳng biết những việc mà mình đang làm có phải là tu hành không.

Tôi mệt mỏi với công việc, và thêm vào đó cơn đau ở đầu gối trở nên dữ dội do việc già đi. Tại bệnh viện, tôi được khuyên nên phẫu thuật, nhưng vị thầy chùa nói rằng “Nếu con phẫu thuật thì cả đời sẽ không bao giờ có thể đi lại được nữa” và tôi dừng việc phẫu thuật lại. Thêm vào đó, thầy còn nói những lời giống như là nguyên rủa rằng “Nếu tái hợp với chồng thì con sẽ chết. Con là một người phụ nữ không có vận may, vì thế nếu con rời khỏi ngôi chùa này thì cả các con lẫn các cháu của con mọi chuyện sẽ không suôn sẻ nữa, và chẳng mấy chốc gia đình sẽ diệt vong”. Càng là lời nói của vị thầy chùa, người đã tu hành không biết bao nhiêu công sức, tôi lại càng không thể không cảm thấy sợ hãi. Tôi đã cố gắng với quyết tâm rằng nếu là vì gia đình yêu thương thì mình sẽ hy sinh, nhưng cuối cùng do không thể đi lại được vì đau đầu gối nên tôi quyết định sẽ phẫu thuật, và quyết định từ bỏ việc làm chủ sự cúng dường rời rời ngôi chùa.

Con gái tôi sống ở Úc sau khi kết hôn, và khi về nước, nó làm cầu nối cho tôi và chồng cũ, và tôi bắt đầu sống với chồng trở lại. Tôi cũng biết được rằng chồng tôi, vì bị mất trí nhớ một phần do di chứng xuất huyết não, cứ tưởng là tất thảy mọi nguyên nhân của việc ly hôn là do tôi và trách móc tôi do thậm chí còn

không nhớ được việc mình đã ngoại tình. Vì thế mà có nhiều trắc trở khác nhau nhưng sau đó, tôi đã quay lại sống với chồng và năm nay chúng tôi bước sang năm thứ tám.

Tôi không thể ngủ được nhiều ngày liên tục vì lo lắng không biết phải làm thế nào nếu có chuyện bất hạnh xảy đến cho gia đình do tôi đã cắt đứt quan hệ với nhà chùa như lời vị thầy chùa đã nói. Tôi đã cảm thấy cả nỗi sợ hãi đến mức nghe thấy tiếng vị thầy chùa gọi tên mình kiểu như bị ảo thanh. Người mà tôi nghĩ tới vào lúc đó là anh Lee Young Soon, người luôn đối xử ấm áp với tôi. Anh Lee làm phó trưởng chi bộ Sungbuk Hội Rissho Kosei-kai Hàn Quốc trong thành phố Seoul, và cũng do cha vợ của anh Lee và cha tôi là bạn bè nên anh ấy rất cưng chiều tôi.

Tôi được cho ngủ lại nhà phó trưởng chi bộ Lee khoảng một tuần, trong lúc đó tôi đã có thể tâm sự hết những nỗi phiền muộn đang tích tụ trong lòng mình và cảm xúc của tôi trở nên rất dễ chịu. Trước khi phẫu thuật đầu gối, tôi đã gia nhập Hội Rissho Kosei-kai Hàn Quốc dưới sự dẫn đường chỉ lối của phó trưởng chi bộ Lee, tôi được phân vào chi bộ Busan và đón nhận giới danh chung cho gia đình để tế tự. Sau cuộc phẫu thuật, khi tôi tự giam mình trong nhà do thảm họa vi-rút corona, tôi đã được phó trưởng chi bộ Lee chỉ dạy về cách thực hiện việc cúng dường và được cho thông thả đọc cuốn kinh điển mà tôi nhận được khi đón nhận thần phật về nhà để tế tự. Ngày thứ hai kể từ khi bắt đầu cúng dường, tôi cảm thấy có thứ gì đó nóng hổi ập tới trong lòng, và những lời của Đức Phật được viết trong cuốn kinh điển thoát một cái đi vào trong lòng mình. Tôi cảm nhận được có thứ gì đó tuôn trào tới trong lòng. Đó là cảm giác yên tâm gọi là “Nếu từ nay sống đời theo đúng những lời dạy của Đức Phật thì sẽ không sao cả”. Khi tôi thực hiện việc cúng dường vào lúc sáu giờ sáng mỗi ngày kể từ ngày hôm sau thì cảm giác sợ hãi cũng biến mất và tôi cũng bắt đầu có thể ngủ được vào ban đêm.

Một năm sau khi phẫu thuật đầu gối, cuối cùng tôi đã có thể thực hiện việc lễ bái chi bộ Busan, ngoài ra tôi cũng có thể lần đầu tiên được nghe bài nói chuyện của trưởng giáo hội Lee Haeng-ja. Đối với tôi, người chưa từng được lắng nghe trực tiếp từ trưởng giáo hội về tầm quan trọng của “việc biết ơn” cho tới lúc đó, tôi có cảm giác thức tỉnh bởi câu nói của trưởng giáo

hội rằng “Việc bản thân đang được sống đời tại đây lúc này là việc đáng biết ơn. Chúng ta đang sống đời vì được cho sống đời nhờ có tất cả mọi người và sự vật sự việc”. “Biết ơn với việc thức dậy vào buổi sáng, biết ơn không khí mà mình hít thở, biết ơn cả mặt trời. Trong cuộc đời này chỉ toàn những việc để biết ơn. Nếu không ngừng duy trì cảm xúc biết ơn thì việc để biết ơn lại quay về với mình như là sự báo đáp cho việc đó”, câu nói này đã chỉ dạy cho tôi về những lời dạy của Đức Phật một cách rất dễ hiểu. Lúc đó tôi quyết định trong lòng rằng “Từ nay mình hãy thực hành lời dạy này”.

Gần đây, khi trở về nhà từ giáo hội, chồng tôi hỏi “Hôm nay ở giáo hội em học được gì thế?” nên tôi trả lời rằng “Em đã học được việc phải tiếp xúc một cách hiền dịu và ấm áp với chồng”. Rồi thế là ngày hôm sau, chồng tôi cũng hỏi “Hôm nay em học được gì?”. Khi tôi trả lời rằng “Em được chỉ dạy là hãy yêu thương chồng mình” thì chồng tôi nói là “Ồ, chỗ đó thực sự là một ngôi chùa tốt đẹp nhỉ. Anh muốn em cố gắng tới đó ghé” nên tôi thấy thật tức cười rồi cùng cười lớn với chồng.

Lúc đầu thì tôi mãi mà không thể chào hỏi chồng được nên tôi đã luyện tập nói các câu “Chào mừng chồng về nhà” và “Cảm ơn chồng vì hôm nay anh đã vất vả làm việc” trước gương trong phòng vệ sinh. Tôi hơi xấu hổ nhưng khi tôi vừa chào vừa vuốt má chồng thì anh dù lúng túng và nói “Áy, Có chuyện gì thế?” nhưng không hề tỏ ra ghét nó. Không biết có phải vì thế không mà chồng tôi cũng bắt đầu thích Hội Kosei-kai. Hai người chúng tôi hứa với nhau mỗi năm một lần sẽ thực hiện việc tổng cúng dường chung và chúng tôi đang cùng nhau tiết kiệm tiền mỗi tháng với ý định lúc đó thì chúng tôi sẽ bố thí với cảm xúc biết ơn.

Tôi hiện đang nhận trông giùm hai đứa con học tiểu học của bạn của con gái tôi sau giờ học. Tôi đang truyền tải từng điều một trong “Ba điều thực hành” mà tôi đã học ở Hội Kosei-kai cho hai đứa trẻ sáu và tám tuổi đó. Khi tôi nói chuyện với bọn trẻ về tầm quan trọng của ba điều thực hành gọi là “Thực hiện việc chào hỏi, sắp xếp giày dép cho ngay ngắn, khi ai có đó gọi mình thì trả lời ‘Vâng’” và việc “truyền tải lòng biết ơn bằng lời nói” thì hai đứa chúng thực hành ngay. Thái độ sống của bọn trẻ như vậy khiến tôi rất ấm lòng và nhờ hai đứa chúng mà bản thân tôi nhận được sức mạnh để sống đời một cách tràn đầy năng lượng.

Chỉ một mình tôi hạnh phúc thì thật sự lãng phí và tôi

cảm thấy có lỗi nên với cảm xúc đó, tôi đã gọi điện một người tên A mà tôi đã gặp được ở ngôi chùa tôi lui tới trước đây. “Gần đây, tôi thường xuyên tới một ngôi chùa dạy phương pháp để thực hành những lời dạy của Đức Phật trong đời sống hàng ngày, nhưng thật sự lãng phí nếu chỉ có tôi được nghe. Bạn có muốn nghe cùng không?”, tôi mời gọi như thế và khi chia sẻ một chút những điều tôi đã được chỉ dạy cho tới lúc này thì người bạn tên A ngay lập tức nói “Tôi cũng muốn thử một lần đến đó”.

Chồng bạn A là một người chưa bao giờ đi làm với thái độ nghiêm túc và vì thế, bạn A gặp vất vả khổ cực trong việc cày cấy kinh tế gia đình. Bạn A làm nhân viên điều dưỡng nhưng cũng có một chút cứng đầu và có vẻ đang tích tụ sự bất mãn khó chịu đối với tình hình mọi việc không được như ý muốn của mình. Khi tôi lắng nghe những tâm sự trong lòng của bạn A như nó vốn có thì tâm trạng của bạn A trở nên bình tĩnh và bạn truyền đạt cảm xúc biết ơn rằng “Gặp được bạn Kim tôi thật sự may mắn. Khi tôi nói về những nỗi phiền muộn của mình thì hầu hết mọi người đều cố gắng chỉ cho tôi cách giải quyết nhưng bạn Kim luôn lắng nghe mọi cảm xúc của tôi. Chưa từng có ai như vậy cho tới lúc này”. Tôi đã luôn nghĩ rằng việc được mọi người làm điều gì đó cho mình là điều hiển nhiên, và khi không như thế thì cảm thấy bất mãn, nhưng qua mối nhân duyên với bạn A, tôi đã bắt đầu có thể biết ơn đối với cả những điều dù nhỏ bé như thế nào. Khi đón nhận mọi việc trên đời với lòng biết ơn thì cả cảm xúc của bản thân lẫn các mối quan hệ xã hội sẽ đều trở nên thoải mái và mỗi ngày sẽ vui vẻ và hạnh phúc.

Cùng với chồng là ông Choi Dal-ju tại đạo trường chi bộ Busan.

Mẹ bạn A, năm nay 83 tuổi, ngay gần đây bị thương ở cánh tay và phải phẫu thuật. Các con, những người chỉ luôn dựa dẫm vào mẹ cho tới lúc này bao gồm cả bạn A, không biết phải làm thế nào và bất mãn khó chịu với nhau trong việc chăm bệnh cho mẹ. Vào lúc như thế, tôi đã truyền đạt lại đúng như những điều tôi đã được học ở Hội Kosei-kai rằng “Đúng là cơ hội để bạn đền đáp dù chỉ một chút tình yêu thương mà bạn đã nhận được từ mẹ nhỉ. Những anh chị em khác thì chưa nói tới, trước tiên bạn A hãy báo hiếu cho mẹ nhé”. Lúc đó thì bạn A tự nhìn nhận lại tâm hồn của bản thân đã luôn coi tình yêu thương của mẹ như là một điều hiển nhiên rằng “Đúng vậy nhỉ. Mẹ đã luôn cố gắng vì chúng tôi cho tới lúc này. Tôi phải biết ơn mẹ”, và kể từ đó thì cô chăm bệnh cho mẹ với tất cả tấm lòng.

Trong gia đình tôi, cả con trai lẫn con gái tôi đều gia nhập Hội Kosei-kai và cả hai đều được đón giới danh chung về nhà để tế tự. Con trai tôi là một người con hiếu thảo chưa từng gây ra chuyện gì cho tới nay nhưng gần đây có vẻ nó có sự lệch pha về mặt cảm xúc với em gái nên không thấy đến nhà cha mẹ để nữa. Nếu là bản thân tôi trước đây, tôi sẽ làm mọi cách để bắt con trai tới nhà mình cho dù có phải dùng biện pháp như thế nào chẳng hạn như cho nó tiền hay thứ nó muốn, nhưng bây giờ thì tôi phó thác cho Đức Phật và chờ đợi. Nếu nhìn nhận lại thì tôi nhận ra là bản thân tôi cũng có một người chị đã mất hẳn liên lạc vì những việc nhỏ nhặt, và sau khi ly hôn thì tôi cũng đã không còn liên lạc gì với anh chị em của chồng. Giống như tôi đau lòng vì con cái xích mích, cha mẹ đã mất của tôi có lẽ cũng đau lòng tương tự khi thấy thái độ sống của bản thân đã không còn liên lạc gì với các anh chị em. Tôi định sẽ lấy hết dũng khí để thử liên lạc với các anh chị em.

Với ý nghĩ rằng sự gặp gỡ với vị thầy chùa của ngôi chùa nọ cũng không phải là duyên xấu, mà cũng là mối nhân duyên đáng biết ơn đã bảo vệ để tôi không đi chệch khỏi chính đạo vì sau khi ly hôn tôi đã không thể thay đổi tâm trạng và lạc lối, bây giờ thì tôi không còn cảm xúc oán hận và bắt đầu có thể đón nhận với lòng biết ơn. Tất cả là nhờ có những lời dạy. Tôi xin một lần nữa bày tỏ lòng biết ơn đối với phó trưởng chi bộ Lee, người dẫn đường chỉ lối cho tôi. Và tôi xin bày tỏ lòng biết ơn từ tận đáy lòng đối với trưởng giáo

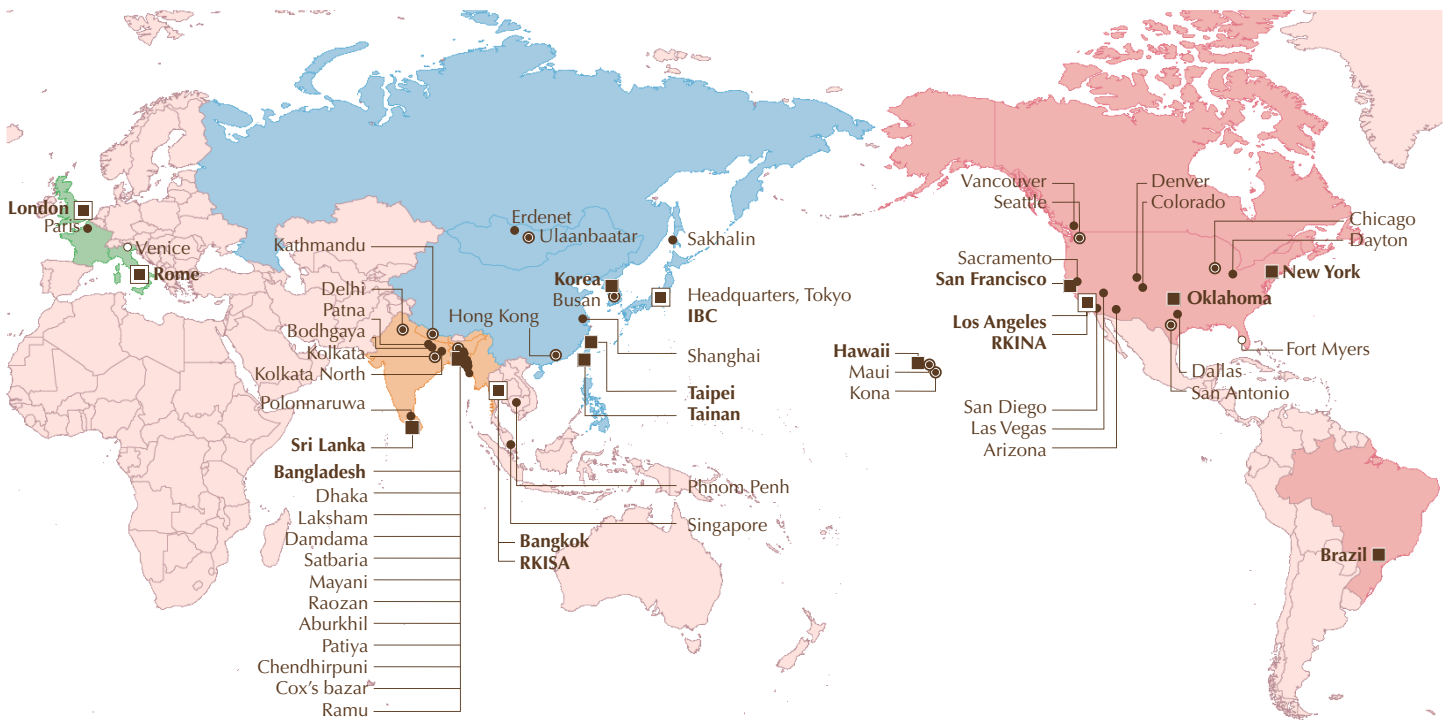
hội Lee, người đã truyền tải đến cho tôi những lời dạy của Đức Phật, những câu nói của Đức Khai Tổ.

Tôi xin cảm ơn mọi người đã dành thời gian lắng nghe ạ.

🌸 *A Global Buddhist Movement* 🌸

Information about
local Dharma centers

Chúng tôi hoan nghênh những bình luận về bản tin Living the Lotus của chúng tôi
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp